PESTE BLOCAJ

Momentul adevărului

Din naivitate, din optimism cronic, din bunătatea inimilor noastre am crezut — şi noi şi iubitorii voleiului — tot ce ni s-a povestit în ultimii ani în legătură cu declinul sportului cu balonul peste plasă : că un jucător sau mai mulţi nu au fost în formă ; că echipa a fost obosită de competiţiile anterioare ; că într-o întreagă generaţie un capriciu al biologiei a făcut să nu se mai nască nici un jucător de valoare.

Le-am crezut pe toate şi am aşteptat să-şi revină jucătorii în formă, sau să se odihnească, sau să aibă noroc, sau să crească generaţia aceea, de după eclipsă, sau altele, căci mare era inventivitatea celor care ne linişteau cu explicaţii.

Dacă se vor găsi explicaţii şi după „Cupa Mondială" de la Berlin — inventivitatea aceasta se va dovedi mai mare decît credulitatea noastră. Rezultatul de la Berlin, şi nu numai el, descoperă în faţa tuturor adevărul gol-goluţ. Necalificarea noastră în turneul final al unei mari competiţii — pentru prima oară în toată istoria voleiului românesc — este un moment al adevărului atît de brutal, de umilitor, de şocant încît îţi vine să faci alergie la simpla idee că s-ar mai putea găsi unii tovarăşi care să explice „ştiinţific" că rezultatul obţinut se înscrie în evoluţia firească a voleiului nostru în drumul său spre redresare.

Dar să renunţăm la presupuneri şi să încercăm să determinăm poziţia actuală a voleiului românesc. Foarte pe scurt, cred că el s-ar găsi undeva între retrogradare şi faliment. Am depăşit momentul retrogradării pentru că ne situăm — s-a confirmat mai de mult — într-o categorie valorică inferioară ; şi ne simţim neplăcut de aproape de faliment pentru că nu putem în acest moment să întrevedem şansele unei reabilitări. Am afirmat înaintea „Cupei Mondiale" că şi alte echipe au trecut prin situaţii critice. Este foarte adevărat. Dar o cercetare atentă a situaţiei voleiului mondial postbelic ne arată că este totuşi o mare diferenţă între ce li s-a întîmplat altora şi ce păţim noi acum.

Ierarhia voleiului în ultimul sfert de veac nu a cunoscut seisme : trei echipe — Cehoslovacia, România, U.R.S.S., alcătuiau o grupă de elită ; altele, Bulgaria Polonia, Iugoslavia, Ungaria, S.U.A., Franţa erau prezenţe onorabile, chiar dacă n-au avut decît sporadic strălucirea celor enumerate anterior. Japonia şi R.D.G. — care dacă vor confirma rezultatele din ultima vreme s-ar putea număra între formaţiile de elită — nu reprezentau mare lucru şi ne priveau cu respect şi admiraţie. Chiar cînd o echipă din prima categorie trecea printr-o perioadă dificilă, decent şi demn, ea îşi suporta cu bărbăţie condiţia diminuată, lua toate măsurile pentru a depăşi dificultăţile şi, după un an-doi revenea la normal.

Evident, nu este cazul nostru. Palmaresul echipei române din ultimii ani, document aproape funebru, ne scuteşte de argumentaţie. Diagnosticul se bănuia de mult, confirmarea mai că nu era necesară. Rămîne să întrebăm ce s-a făcut pînă acum — şi ce o să facem de acum înainte ?

De fapt, încă după eşecul de la europenele din 1967 s-a simţit nevoia să se reacţioneze, să se ia măsuri. Prima dintre ele a fost numirea unui nou antrenor. Nu intenţionăm să analizăm aici activitatea lui Tănase Tănase — deşi se poate spune că dacă el ar fi fost în măsură să determine o cotitură, am fi observat ceva pînă acum. A mai fost elaborat şi un complex de măsuri, un fel de plan de perspectivă ; în aplicarea lui, „startul oficial" s-a dat înaintea Olimpiadei din Mexic, perspectiva fiind aceea a Olimpiadei de la München.

Măsura este foarte frumoasă. Numai că, dacă obiectivul principal este Münchenul, trebuie să fi existat şi nişte obiective intermediare şi temerea noastră e că nu am reuşit să le atingem pe acestea. Pentru că nu ne va convinge nimeni că locul şapte la „Cupa Mondială" de la Berlin este exact ce doream. Dacă a fixat cineva o asemenea ţintă pentru eforturile noastre, acela a fost un glumeţ iresponsabil, sau un nepriceput.

Din păcate, sînt semne că ar exista o mentalitate ciudată a rezultatelor „pe termen lung", care ne-ar condamna cu uşurinţă să aşteptăm un reviriment, pentru o perioadă cînd, probabil, se va juca volei şi pe alte planete. Cei care fac astfel de calcule par să aibă o neverosimilă capacitate de a anticipa situaţia voleiului mondial la sfîrşitul deceniului următor, în contrast flagrant cu incapacitatea lor de a se îngriji de ce o să fie peste o lună. Ei se joacă cu veşnicia şi ne promit marea cu sarea pentru o vreme cînd noi vom încărunţi, iar ei vor fi pensionari. Nu sîntem de acord cu ideea planurilor „pe termen lung", în măsura în care ele condamnă voleiul la o lungă perioadă de anonimat, lipsită nu numai de strălucire, dar şi de atracţie pentru miile de entuziaşti — suporteri sau tineri care ar putea deveni jucători. În mare măsură, atracţia pe care o exercită un sport este proporţională cu performanţele obţinute pe plan internaţional ; aşadar, acceptînd ideea unei perioade îndelungate de redresare, ne condamnăm singuri la reducerea bazei de mase a voleiului nostru.

Ni se pare legitimă, în esenţă, o anumită nerăbdare. S-au făcut planuri de măsuri, dar federaţia nu trebuie să devină o maşină de făcut planuri (eforturile individuale în federaţie ni se par de altfel inegale şi, din păcate, o anumită inerţie bătrînească pare să prevaleze, să tempereze eforturile unora).

Planurile trebuie să devină fapte, performanţe ; tocmai acesta este lucrul care întîrzie să se producă. Poate că analizele, proiectele de pînă acum, nu au fost suficiente ; ceea ce se întîmplă pe terenurile de joc, ceea ce s-a petrecut la Berlin, justifică o asemenea presupunere. Ar trebui să se apeleze la toate luminile existente, să se mobilizeze întregul potenţial de capacităţi (şi în acest moment ne aducem aminte că mai persistă o situaţie paradoxală în legătură cu exportul de antrenori români, dar despre asta ar merita să scriem separat), pentru a păşi pe calea redresării.

Sîntem, aşadar, nerăbdători, pentru că ni se pare că ultimele insuccese pun sub semnul întrebării eficienţa măsurilor de redresare, pentru că e evident că redresarea aceasta nu s-a apropiat de noi, în ultima vreme, nici măcar cu un pas.

Marcel RUSESCU

A TRECUT „CRIZA GREILOR" ?

Timp de nouă ani (1949—1957), pe Dumitru Ciobotaru n-a putut să-l detroneze nimeni de la şefia categoriei semigrea sau grea. În 1958, în fruntea categoriei maxime a trecut Vasile Mariuţan, care pînă în 1966 a îmbrăcat de 8 ori tricoul de campion naţional... Şi Mariuţan, ca şi Ciobotaru, n-a avut — în ţară — adversari care să-l concureze serios în lupta pentru titlurile de campion. Se simţea pregnant o „criză a greilor" de care, la timpul respectiv, ziarul nostru s-a ocupat insistent.

Adevărul este că boxerii redutabili, de peste 81 kg, se descoperă şi se formează mult mai greu decît cei de categorii mai mici. Nu oricine este dispus să urce între corzile ringului şi să întîlnească pumnii de plumb ai adversarilor la această categorie în care evoluează oameni de peste 81 kg. Dacă mai avem în vedere şi faptul că mulţi ani de zile antrenorii noştri n-au făcut aproape nimic pentru descoperirea greilor, explicaţia „crizei" care a bîntuit categoria maximă e limpede.

Se pare însă că, de 2—3 ani încoace, la această categorie de greutate lucrurile încep să se îndrepte. Avem un tînăr campion european — Ion Alexe —, exponent al boxului modern, bazat pe tehnică şi forţă. Dar Alexe nu mai... zburdă singur, cochetînd — aidoma înaintaşilor săi — cu titlurile şi cu centurile. El e flancat de boxeri foarte ambiţioşi, talentaţi, cum sînt Anghel Iancu (Cîmpulung Muscel), Vasile Lehăduş (Galaţi), Dumitru Zelinca (Steaua), Ilie Dascălu (Dinamo), Gustav Schubert (Timişoara), Alexandru Prohor (Sibiu), Petre Bursuc (Constanţa), Ion Ruicu (Craiova).

La acest pluton tînăr, în care Lehăduş, Zelinca şi Ruicu sînt încă juniori ancoraţi puternic în lupta pentru supremaţie în campionatele rezervate lor, poate fi alăturat şi veteranul Mariuţan, care mai poate încurca multe socoteli. Iată, deci, că boxul românesc dispune în prezent de 10 (!) sportivi care pot îmbrăca uşor tricoul unor echipe reprezentative. Nu este greu să ne imaginăm ce aprige ar fi disputele dintre aceşti boxeri care cîntăresc peste 81 kg dacă s-ar organiza un turneu pe categorii de greutate !...

R. CALARAŞANU

CRONOMETRAJ ELECTRONIC LA CURSELE PE VELODROM

Cu prilejul desfăşurării campionatelor de pistă, pe velodromul Dinamo a fost experimentat un aparat de cronometraj electronic, tranzistorizat. Aparatul este realizat de **Octavian Mateescu**, din cadrul cabinetului metodic al clubului sportiv STEAUA (condus de Ion Mureşanu). Instalaţia electronică declanşează cronometrajul fie prin fotocelulă, fie în clipa călcării de către ciclist a unor benzi aflate pe linia de plecare şi sosire.

S-au făcut experimente la cursele de viteză, contratimp individual, urmărire individuală şi tentative de record care au dat deplină satisfacţie. De pildă, în proba de urmărire individuală, în care, după cum se ştie, pornesc cîte doi concurenţi din puncte diametral opuse, există cîte un stativ semnalizator, în dreptul locului de start al fiecărui concurent. Semnalizatorul are două culori : roşie şi galbenă. La încheierea fiecărui tur, se aprinde la semnalizator becul roşu pentru un concurent şi becul galben pentru alt concurent. În felul acesta, publicul poate vedea oricînd diferenţa dintre concurenţi. La încheierea probei, în al zecelea tur, rămîne aprins doar becul aparţinînd concurentului care a învins, iar cronometrele marchează totodată timpul înregistrat de fiecare sportiv.

Acest aparat, care poate fi utilizat şi la alte sporturi, precum şi în procesul de instruire, se află în curs de perfecţionare, urmînd ca, în scurtă vreme, cronometrajul la probele de velodrom, de pildă, să fie făcut cu ajutorul acestei interesante realizări tehnice pentru care iniţiatorul ei şi clubul Steaua merită toată lauda.

Este experimentat la velodrom aparatul de cronometraj electronic de către constructorul lui, Octavian Mateescu.
Foto : THEO MACARSCHI

„CUPA SPERANŢELOR"

Oinarii din Gherăieşti — laureaţi merituoşi ai competiţiei

16 echipe de elevi care au mers din victorie în victorie, devenind campioane de judeţ, s-au întîlnit la sfîrşitul săptămînii trecute pe stadionul din Constanţa, pentru a desemna laureaţii „Cupei speranţelor", un adevărat campionat naţional de copii. Dintre pretendentele la trofeu, la diplomele şi premiile puse în joc, reprezentantele judeţelor Vrancea, Neamţ, Teleorman, Bistriţa-Năsăud, Ilfov, Prahova şi Botoşani au parcurs cel mai greu drum, întrucît au avut de înfruntat un mare număr de adversare pînă în finala pe ţară.

Micii oinari au pus timp de trei zile stăpînire pe marele stadion constănţean. Împărţite în patru serii, cele 16 formaţii au jucat dimineaţa şi după-amiază pe două terenuri, pentru calificarea în turneul final, la care aveau drept de participare doar primele clasate în grupe. Sorţii au decis ca în prima serie să-şi dispute întîietatea trei dintre favorite şi anume echipele şcolilor generale din Curcani (jud. Ilfov), Boureni (jud. Dolj) şi Gherăieşti (jud. Neamţ). Superiori atît la „bătaie", cît şi la „prindere", jucătorii pregătiţi de prof. **Vasile Puiu** şi **Const. Bogza** din Gherăieşti au rămas în concurs, alături de formaţiile şcolilor generale din Văcăreşti — jud. Dîmboviţa (antrenor prof. de agricultură **Ion Georgescu**), Drăgăneşti — jud. Olt (prof. de educaţie fizică **Const. Flăcău**) şi Turnu Roşu — jud. Sibiu (prof. de ştiinţe naturale **Pantelimon Contora**) — cîştigătoarele celorlalte serii. Au fost eliminate din cursa pentru primul loc deţinătoarea trofeului, Şc. generală Olteni — jud. Teleorman, şi echipa şcolii din Mărgineni — jud. Bacău, de asemenea laureată a competiţiei de anul trecut, ambele fiind nevoite să joace în turneul de consolare.

În turneul final, desfăşurat tur-retur, sportivii din Gherăieşti au oferit — în compania adversarilor lor — un recital de cînă. Pensionarul **Grigore Furtună** din Drăgăneşti-Olt, venit la Constanţa să-şi vadă echipa pe care a predat-o urmaşului său la catedră, prof. **Const. Flăcău**, a fost entuziasmat de evoluţia echipei din Gherăieşti. Circulaţia rapidă a mingii, loviturile îndrăzneţe, fentele iscusite, prinderea îndemînatică şi ţintirea abilă a adversarilor l-au încîntat pe veteranul sportului nostru naţional din Drăgăneşti-Olt, care i-a numit pe gherăieşteni „aşi ai mingii" minuscule". Într-adevăr, a fost o mare plăcere să urmărim un ansamblu armonizat şi bine pus la punct, cum a fost echipa din Gherăieşti.

Dintre micii jucători, cei mai valoroşi au fost **M. Gălăţeanu** — un veritabil urmaş al lui **Eugen Cocuţ** din Gherăieşti, mijlocaşul nr. 1 al sportului nostru naţional — **I. Disca, D. Enasoaie, Gh. Iftimie, E. Gheţ** (Gherăieşti), **I. Enache, D. Dinu** (Văcăreşti), **I. Crăciun, I. Ritivoi** (Turnu Roşu), **V. Popescu, Gh. Ene** (Drăgăneşti-Olt), remarcaţi prin siguranţă în stăpînirea elementelor de tehnică a jocului.

Consemnînd că majoritatea finaliştilor au fost bine pregătite, furnizînd partide viu disputate, încheiem cu menţiunea că actuala ediţie a „Cupei speranţelor" (organizată de federaţia de specialitate, în colaborare cu Ministerul Învăţămîntului şi Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor) a avut darul să angreneze în întrecerile ei numeroase echipe şcolare de la sate.

CLASAMENTUL FINAL : 1. Şc. generală Gherăieşti 18 p, 2. Şc. generală Turnu Roşu 10 p, 3. Şc. generală nr. 1 Drăgăneşti-Olt 10 p (mai puţine victorii), 4. Şc. generală Văcăreşti 9 p.

Tr. IOANIŢESCU

A APĂRUT REVISTA „EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT" Nr. 9

Din sumar spicuim : interviul cu savantul Ştefan Milcu despre sport şi sexologie, semnat de V. Firoiu ; Mişcare, ritm, eficienţă, de dr. Fl. Ulmeanu ; Cercetarea sociologică în educaţia fizică (I) de I. Mihăilă.

În cadrul rubricii „Educaţia fizică în învăţămînt" sînt publicate două articole care reţin în mod deosebit atenţia : „Cum îmi alcătuiesc planurile calendaristice trimestriale" de prof. V. Tibacu şi „Contribuţia lecţiei de educaţie fizică la integrarea elevilor deficienţi fizic şi psihic" de prof. C. Tudose.

Acest interesant număr poate fi găsit la toate centrele de difuzare a presei.

PE ARENA VOINŢA DIN CAPITALĂ ÎNCEPE LUPTA PENTRU TITLURILE DE CAMPIONI PE 1969

Începînd de mîine şi pînă duminică arena Voinţa din Capitală va găzdui întrecerile finale ale campionatului republican individual şi perechi la seniori şi individual — junioare. La seniori se vor întrece cei mai buni popicari, care s-au calificat la „zone", plus cei trei maeştri emeriţi ai sportului, invitaţi de federaţia de specialitate — **I. Micoroiu** — care deţine şi titlul pe anul trecut, **C. Vinătoru** şi **P. Purje**. Nu vor fi prezenţi însă în confruntarea pentru titlu o serie de jucători fruntaşi, componenţi ai lotului republican, care nu au reuşit să se califice. Printre aceştia: C. Rădulescu — campion la perechi pe anul 1968, D. Kridor (Olimpia Reşiţa), V. Măntoiu (Rapid Bucureşti), A. Chirilă (Gaz metan Mediaş) şi alţii.

La junioare vor participa la concurs 12 sportive, primele clasate la calificări şi campioana pe anul trecut, **Maria Floricel (Voinţa Craiova)**.

Seniorii vor juca două manşe a cîte 200 lovituri mixte, iar junioarele 2x100 lovituri mixte. Întrecerile încep mîine de la ora 10 şi după-amiază de la ora 16.

★

S-au încheiat şi întrecerile de zonă la senioare, care îşi vor disputa finala în zilele de 10—12 octombrie la Bucureşti. De la „zona" care a avut loc la CLUJ s-au calificat **Rozalia Berinde** (Oradea), **Elena Călin** (Braşov), **Ana Achim** (Satu Mare) la individual, **Ilse Schmidt — Mariana Antuş** (Braşov), **Ema Timog — Iolanda Biro** (Satu Mare), la perechi. La BRAŞOV : **Elisabeta Racz** (Cluj), **Ecaterina Damo** (Tg. Mureş), **Margareta Kelemen** (Cluj), respectiv, **Ecaterina Damo — Minodora Cheţan** (Tg. Mureş), **Margareta Kelemen — Elisabeta Racz**. La PITEŞTI : **Ana Felszegi** (Sibiu), **Maria Bagol** (Timişoara), **Maria Rus** (Reşiţa), respectiv, **Maria Rus — Maria Stanca** (Reşiţa), **Ana Felszegi — Ecaterina Kiss** (Sibiu). La BACĂU : **Polixenia Gavrilă, Eleonora Niculescu** (Ploieşti), **Cornelia Grecescu** (Bucureşti), respectiv, **Cornelia Grecescu — Eleonora Niculescu, Ana Marcu — Maria Drăghici** (Bucureşti). La finala fetelor vor mai participa componentele echipei campioane mondiale pe 1968, maestrele emerite ale sportului, **Cornelia Moldoveanu, Elena Cernat, Margareta Szemanyi, Elena Trandafir, Tinca Balaban, Crista Szocs şi Florica Neguţoiu.**

„CUPA DE TOAMNĂ"

Pentru verificarea stadiului de pregătire a echipelor bucureştene în vederea începerii Campionatelor naţionale ediţia 1969—1970, Consiliul municipal pentru educaţie fizică şi sport Bucureşti, organizează între 2 şi 9 septembrie „Cupa de toamnă".

Şi-au anunţat participarea echipele divizionare B: Spartac, Flacăra roşie, Universitatea şi A.S.E. (feminin), Electrica, Aurora, Medicina şi Universitatea (masculin). Aceste echipe se vor întrece în cadrul unui turneu numai tur.

De notat că dintre echipele masculine şi feminine din divizia A au răspuns la chemare numai Progresul (masculin şi feminin) şi C.P.B. (feminin).

Ca urmare a acestui fapt, „Cupa de toamnă" rezervată acestor echipe nu se poate desfăşura!

Cum justifică celelalte divizionare A din Capitală neparticiparea ?

PE MARGINEA REGULAMENTULUI DE JOC

În cadrul reuniunii de la Berlin (cu prilejul „Cupei Mondiale") a diverselor comisii ale F.I.V.P. au fost discutate şi validate cîteva modificări ale regulamentului de joc. Federaţia română de volei a organizat zilele trecute o consfătuire cu arbitrii divizionari, în cadrul căreia arbitrul internaţional **Constantin Armăşescu**, participant la reuniunea de la Berlin, a prezentat şi comentat principalele modificări.

PENTRU O SELECŢIE OBIECTIVĂ

(Urmare din pag. 1)

Din ce în ce mai mult, antrenorii sînt interesaţi de metodele prin care pot investiga obiectiv o serie de calităţi cerute de înalta performanţă. Ei pot pune în evidenţă o serie de calităţi, dar niciodată nu le pot măsura, nu le pot raporta la modul cum se integrează ele în structura personalităţii în ansamblu. După cum ne spunea un priceput antrenor, „empirismul selecţiei nu poate fi evitat, atîta timp cît facem selecţia cu mijloacele şi cunoştinţele noastre". De aceea, antrenorii anihilează lipsa unor mijloace obiective de investigaţie (aparatură, laboratoare, cadre specializate) prin selecţionarea unui număr foarte mare de sportivi cu care încep pregătirea. Dintre ei se presupune că unul sau doi dispun de calităţile potrivite. Practica demonstrează că rezultatul acestei selecţii este întîmplător. Un alt fenomen, tot atît de important, este acela al „rătăcirii" unor tineri cu predispoziţii pentru anumite sporturi, prin alte discipline. Pînă la urmă unii ajung acolo unde îşi pot valorifica calităţile, alţii se pierd. Putem cita multe exemple, dar ne mărginim la două : tenisul românesc, probabil, nu ar fi strălucit în aşa măsură astăzi, dacă Ion Ţiriac ar fi rămas la baschet, iar boxul nu l-ar fi avut pe Nicolae Gîju dacă fotbalul nu l-ar fi respins !

Ca un ecou al necesităţii de abordare precisă, obiectivă, ştiinţifică, moleculară a fenomenului sportiv contemporan, în scopul asigurării sănătăţii, a integrităţii fizice şi psihice a sportivilor de performanţă, în vederea aflării căilor optime de menţinere şi dezvoltare a performanţelor sportive, au fost create Centrul de medicină sportivă şi Centrul de cercetări ştiinţifice în domeniul educaţiei fizice şi sportului, organisme specializate, adevărate nuclee ştiinţifice în universul sportiv din ţara noastră.

SELECŢIA OBIECTIVĂ, GARANŢIA PERFORMANŢEI

Totuşi, socotim că cele două organisme ar răspunde şi mai potrivit raţiunii pentru care au fost create dacă investigaţiile OBIECTIVE nu s-ar face cu sportivi selecţionaţi... SUBIECTIV. În acest sens, sugerăm înfiinţarea unei secţii speciale, de selecţie, care să ajute substanţial pe antrenorii a căror pasiune şi dăruire se materializează în performanţă cel mai adesea atunci cînd „întîmplătorul" o facilitează.

Firească, înfiinţarea unei secţii de selecţie şi îndrumare sportivă presupune trecerea peste o serie de greutăţi inerente oricărui început. Mai întîi, necesitatea de a executa ample investigaţii (psihologice, fiziologice, anatomice) printre cei mai buni sportivi, la toate ramurile de sport şi la diferite vîrste, în vederea alcătuirii unui „model" ideal potrivit fiecărei ramuri în parte. Apoi, stabilirea probelor, a mijloacelor şi testelor ce vor pune în evidenţă principalele calităţi care, corelate, pot alcătui o oglindă fidelă a structurii personalităţii şi capacităţii motrice a individului cercetat. Şi, în sfîrşit, investigaţia de selecţie propriu-zisă în care o atenţie deosebită trebuie acordată examenului psihologic. În cadrul acestuia testele de aptitudini, de personalitate, de inteligenţă, precum şi examenul electroencefalografic nu trebuie să lipsească.

Corelarea statistică, matematică a datelor obţinute de la toate examenele şi probele, va da un rezultat a cărui valoare va fi, în final, în concordanţă sau discordanţă cu valoarea model. Comparaţia (rezultată din investigaţii) între valoarea modelului ideal şi subiectul în cauză poate călăuzi paşii sportivului spre un teren unde îşi poate valorifica la maximum calităţile.

Modelul ideal, bineînţeles, nu va rămîne acelaşi întotdeauna. El va suferi schimbări în funcţie de modificările şi transformările petrecute în tehnica, tactica, metodica sau structura sportului respectiv, aşa încît cercetările s-ar desfăşura în permanenţă.

Ca să nu mai vorbim de uriaşul ajutor pe care l-ar putea primi un antrenor ce-şi trimite candidatul la un asemenea examen, amintim doar că simpla curiozitate de a cunoaşte modelul ideal pentru fiecare sport — cu diferenţele specifice ale probelor, vîrstelor sau sexelor — ispiteşte pe fiecare dintre noi...

Cîte ore de muncă „în gol" şi cîte rătăciri metodice s-ar exmatricula, cît timp s-ar cîştiga, ce bine s-ar şti unde s-a greşit în pregătire şi cum trebuie remediate lipsurile, cîţi tineri ar fi călăuziţi spre domeniul chemării lor lăuntrice, cîte sporturi ar beneficia de „materia" specifică încă de la începutul activităţii, cîte indicii şi date preţioase ar putea inunda ştiinţa despre oameni, despre limitele şi posibilităţile lor — iată doar cîteva beneficii care pledează cu stăruinţă pentru startul unei astfel de acţiuni.

Anunţ

Şcoala de specializare postliceală de antrenori

Secţie serală ***Secţie fără frecvenţă***

Durata 2 ani

Concurs de admitere

5-10 octombrie 1969

Înscrierile se primesc zilnic în perioada 26.IX—4.X.1969, între orele 10—13, la sediul C.N.E.F.S., Sectorul pregătirea cadrelor, str. Vasile Conta 16, Bucureşti, telefon 11 79 70 interior 186.

Pentru anul şcolar 1969/1970 se primesc înscrieri după cum urmează :

— LA SECŢIA SERALĂ pentru disciplinele : fotbal şi atletică grea (se primesc candidaţi numai din Bucureşti).

— LA SECŢIA FĂRĂ FRECVENŢĂ pentru disciplinele : atletism, box, fotbal, haltere, judo, lupte, scrimă şi tir.

Actele necesare :

— cererea candidatului ;
— certificat de naştere — copie legalizată ;
— diploma de bacalaureat sau certificatul de absolvire — în original ;
— adeverinţă de clasificare sportivă minimum categ. a II-a ;
— buletin de analiza sîngelui şi rezultatul examenului radiologic ;
— certificat medical eliberat de circumscripţia medico-sanitară ;
— 2 fotografii 4/6.

Concursul de admitere va consta din următoarele probe :
— lucrarea scrisă la antomia şi fiziologia omului (materia cuprinsă în programa liceelor de cultură generală) ;
— probe practice la specializare.

Informaţii suplimentare se primesc cu ocazia înscrierii.

„FORFAIT"

„Cupa României" la baschet a fost şi este disputată de cele mai bune echipe de ţară. Alături de formaţii de categorii inferioare, la întrecere participă cei mai buni baschetbalişti şi cele mai bune baschetbaliste care activează în divizia naţională A. Iată, însă, că la ediţia din acest an, unul din cele mai valoroase team-uri din baschetul feminin, Politehnica Bucureşti, de nenumărate ori campioană naţională şi reprezentantă a ţării noastre, în anii trecuţi, în „Cupa campionilor europeni", a părăsit competiţia din prima etapă. Mulţi iubitori ai baschetului s-au întrebat cum a fost posibilă o asemenea surpriză de proporţii. Simplu ! În primul joc susţinut, sportivele de la Politehnica au avut ca adversare pe colegele lor de la Universitatea Bucureşti, care activează în divizia secundă. Dar... surpriză. Cele care au cîştigat au fost tocmai baschetbalistele din categoria inferioară. Cum ? Cînd arbitrii au verificat legitimaţiile, jucătoarele de la Politehnica nu aveau trecută viza medicală pe carnete şi, ca atare, au pierdut meciul prin... neprezentare.

Evident, a fost o neglijenţă a antrenorului echipei, prof. Grigore Costescu. Analizînd această situaţie, conducerea clubului a hotărît sancţionarea antrenorului Gr. Costescu cu retrogradarea pe 3 luni cu o categorie de salarizare.

VIZITAŢI
HANUL PRAHOVA
organizat de cooperaţia de consum în incinta Expoziţiei Realizărilor Economiei Naţionale.
Se servesc permanent preparate delicioase :
— sarmale moldoveneşti cu mămăliguţă
— mititei speciali
— cîrnaţi de casă
— cîrnaţi „Prahova"
— pastramă de porc şi de vacă precum şi
— vinul casei
— vin negru specialităţi
— ţuică bătrînă
— bere la sticlă